

İç Cihat

Nureddin Yıldız'ın "Hadislerle Diriliş" (159.) dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Allah Teâlâ'nın, üzerinde ölmemizi emrettiği Müslümanlığımız, yeryüzünde bir Müslümanlık ve Müslüman nesil bulunması anlamına geliyor. Bunun karşılığında Rabbimiz bir de Müslüman karşıtlığı diyebileceğimiz bâtil yaratmış, başına da İblis'i koymuştur.

Müslüman olduğunu söyleyenlerden Müslümanlığı koruyup yaşatmalarını istemiştir Rabbimiz. Dileseydi hiçbir Müslüman'a muhtaç hissettirmeden dinini, onu kendisi korurdu ve kimsenin de yapacak aksi bir hareketi olamazdı. Fakat böyle murat etmemiş, ona iman eden mümin kulları dini korusun ve yaşatsınlar istemiştir. Dolayısıyla bütün müminler, iman ettikleri din sayesinde cennete girmek istiyorlarsa o dini muhafazaya mecburdurlar. Bu muhafaza etmeye cihat diyoruz.

Kur'an'ımızda onlarca kere geçen ve adeta onsuz cennet hedefi olamayacağı anlamına getirilen bir mesajdır aynı zamanda bu.

Cihat, Allah'ın dininin yeryüzünde kalması ve yaşatılması, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem elinde silahıyla kâfirlerin karşısına çıktığı ve İslam'ın dışındakilerin saldırılarını önleme hareketinin adı olmaktan ibaret değildir. Dışa karşı İslam'ı müdafaa etmek cihadın önemli bir bölümüdür sadece; asla tamamı değildir. Çünkü cihat insanın yaptığı bir eylemdir, meleklerin değil; Allah Teâlâ'nın mucize olarak gönderdiği bir iş de değildir. Zaten bildiğimiz bu temelin üzerinde yükselen hakikat şudur ki cihat madem Müslüman'ın yapacağı iştir, öyleyse kişinin cihada ehil olması şarttır. Bu da ancak cihat şartlarında donatılmış bir Müslüman'ın cihat edebileceği manasına gelir.

'Cihat donanımlı olmak' ile kastettiğimizi şöyle açabiliriz: Kâfirlere karşı İslam'ı korumak uğrunda mücadele eden mücahidin, kâfirlerin gözüne, kulağına, bedenine karşı bir itirazı yoktur ya da onların ırkını ortadan kaldırmak için gayret gösterdiğinden cihat ediyor değildir. **Cihat, şeytanın başını çektiği bâtilin İslam karşısında engel oluşunu yok etmektir. Bu da Müslüman'ın kendisinin bâtili yaşamayan biri olmasını gerektirir. Şayet Müslüman kendinde, ailesinde, etrafında bâtili eksenli işler yaşıyorsa karşısına çıktığı kâfirlerle esasen muadil bir hayat yaşadığı hâlde gereksizce savaş yürütmüş olur. En azından bu, Allah'ın adına yapılmış savaş olmaz.**

Kâfirler alkol tüketir, faiz alıp verir, zina eder, kumar oynar, hırsızlık yapar, meleklerle iman etmezler. Kâfirden görülecek şeylerin, kâfirlere taarruz eden hattaki Müslümanlar'da bulunması durumunda bu mücadele gereksizleşir. Cihadın gerekçesi, Allah'ın emrettiği din ve ahlakın yaşanmasıdır. Yoksa bizim kâfirlerle insanî temellerden ötürü bir kavgamız yoktur. Biz bütün dünyanın sularına hükmetsek bir bardak suyu kâfirlerden acımayız, Allah buna izin vermez. İmkânlar elimizdeyse kâfirlerin tamamını doyurma sorumluluğunu da üstlenmiş oluruz üstelik.

Netice olarak kâfirlere karşı yürüttüğümüz cihat hiçbir zaman bir 'ekmek kavgası' olmamıştır. Şimdi de bunu yapamayız. Savaşımız din ve ahlak içindir, Allah'a boyun eğilmemesi üzerindedir. Bir tarafta hak bayrağı dalgalanıyor, diğer tarafta bâtil; ama hakkın içi doldurulmamışsa bu Allah için yapılmıştır denemez.

*

Bu sebeple Müslümanlar olarak biz iç cihadımızı, dışa karşı cihadımızdan daha önemli tutarız. Büyük ve küçük cihat ayrımı bunun içindir. İç cihadımız tamamlanmadan yani yalansız, ahlaklı, mütevazı, helal yaşantı oluşturmadan diğer ahlaksızların karşısına dikilsek her şeyden önce Allah ile beraber olmadığımız bir mücadeleye gireriz. Mızraklarla Bedir'de, tüfeklerle Çanakkale'de veya kameralarla medyada yapılıyor olması sonucu değiştirmez: Hak açısından ve Allah ile beraber olma iddiası

bakımından içi doldurulmamış kimliğimiz, Allah'ın yardımını bizimle bilemeden yol almamız anlamına gelir –bizim mücadelemize verdiğimiz büyük adlardan bağımsız olarak.

Allah adına ve ümmetimize hizmet için yürüttüğümüz, giriştiğimiz, yaptığımız işler ancak Allah için olduğu zaman onun katında değer taşır. Allah için olması da bizim o donanımla işi yapmamızı gerektirir. Karşı tarafın mücadeleye edilecek tiplerine benzemememiz gerekir ki mücadele anlamsız hâle gelmesin. Bir Müslüman'ın Allah için iş yapması yalnızca onun aldığı gıdadan giydiği kıyafete, konuştuğu sözlerden günlük yaşayış tarzına varıncaya kadar her bakımdan Allah'a göre ayarlanmasıyla ilgilidir. İçi doldurulmayan bu ölçü ortada görülüyorsa iddia da dolu değildir. Aksi takdirde kendi kendimize dualarla yardım hayalleri kurmuş oluruz.

Ümmetimiz, kiralık askerler toplayarak dinine hizmet ettiren bir ümmet değildir. Ümmetin çocuklarıyla Allah yolunda cihat ederiz. Müşriklerle savaş hâlindeyken Medine'de Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme gelerek mücadelesinde onunla birlikte olmayı talep eden ve bunu da etnik nedenlerle yapan birine Efendimiz aleyhisselam, *"Biz dini olmayandan yardım istemeyiz"* buyurmuştur. Bu ümmetin derdi, bu ümmetin çocuklarıyla çözülür. Bu ümmetin çocukları da kiralık veya sembolik olmazlar. Ümmetin ferdi olmanın içini dolduranlarla ümmetimiz yola çıkar, sorun çözer.

İçi doldurulmamış kimliklerle Allah yolunda savaşmaya kalkar, dinimize hizmete katılırsak net şekilde bilmemiz gerekir ki yaptığımızda samimiyet yoktur. Samimiyetin olmadığı yerde de Allah'ın yardımı yoktur.

Nefisle cihat etmeden düşmanla cihat etmenin anlamı yoktur. Sahih olmamakla birlikte Efendimiz aleyhisselamın *"küçük cihattan büyük cihada gidiyoruz"* ifadesinde küçük ile Bedir savaşını, büyük ile nefis mücadelesini kastetmesindeki manayı böyle anlayabiliriz. Allah'ın en büyük cihatlarından biri diye önümüze ders olarak getirdiği Bedir'i dahi nefis cihadının yanında 'küçük' görmenin mantığı budur. Allah'ın haramlarından korunma, dünya malını Allah yolunda sarf etme konusunda terbiye edilmeyip kıvama getirilmemiş kimselerin Allah yolunda cihat etme iddialarının içi dolmaz. Sloganlar atar, büyük tabelalı vakıflar altında toplanırlar ama hep kendileri ilerler, ümmet onlarla birlikte ilerlemez.

Bu iç cihat tamamlanmadan ne ailede ne dernek çalışmalarında başarılı olmak mümkün olmayacağı gibi kurduğumuz devletlerin 'İslam devleti' ahengi vermesi de imkânsızdır.

Dinimizi tam öğrenme, öğrenileni uygulama, öğretmeyi sorumluluk kabul etme, sadece Müslüman olarak yaşama değil aynı zamanda Müslümanlığı yaşatma hedeflerini önüne koyarak gerçekleştirme yoluna girildiğinde iç eğitim tamamlanır. Sonrasında bir lider başımıza geçerek bizi Allah yolunda cihada götürebilir. Tıpkı aynı eğitimi on üç yıl gördükten sonra Bedir'de cihada gidenler gibi. Böyle üç yüz kişi bir araya geldiğinde o birlik Allah'ın ordusudur. Öğrenilenler bölük pörçük, İslam adına ama yalnızca İslam'dan parçalar olmaktan ibaret kalır ve yeni nesillere aşılama vazifesi de taşımazsak üç milyon olarak da toplansak Ebu Cehil'in başını ezemeyiz. Söz konusu eğitimi tamamlamış üç yüz kişi ancak Ebu Cehil'in başını ezebilmiştir.

Donanımlı Müslüman ile kastettiğimiz ise diploma, fors vb. konumlar ve imkânlar değildir. Günümüzden elli sene önce Müslümanlar'ın dine hizmet edebilmeleri için bir liraya bile ihtiyaçları vardı. Yurt, burs, yemek yenecek bir yer gibi imkânlar Müslüman çocukları için hayal dâhilinde değildi. Okumak için İstanbul'a gelenler çoğunlukla baraka benzeri yerler ve merdiven altlarında kalırdı. Kurban bayramında kesilen hayvanların derisi adeta altın gibi sayılırdı, borsa benzeri piyasası vardı. Devlet bile kendini ona muhtaç hissettiğinden Müslümanlar'ın kurban derilerini çalardı. Bu sebeple çok insan mahkemeye düşmüş, hapse girmiştir. Bizim hafızlıkla meşgul olduğumuz senelerde, Kur'an kurslarında 'kurban bayramı' diye bir mefhum yoktu çünkü talebeler kursun bir yıllık gelirinin karşılanması için, kesilen hayvanın bağırsaklarını temizlerlerdi. Kokusu haftalarca devam eden

bağıracağı ayrıca kapı kapı dolaşıp insanlardan toplarlardı. Yirmi beş kuruşa satılır, dört tanesi bir lira ederdi.

Şimdiki imkân bolluğu görüldüğüne göre o zamanla aynı durumda olmadığı belli Müslümanlar'ın, nefis cihadını uygulamak bakımından ihtiyaçlarıysa o yılların belki on katıdır. Nefis cihadına eğilme konusu Müslümanlar'ın gündemine acilen girmelidir. Şüpheler ve şehvetlere karşı korunmuş bir nesil yetiştirmek bu hedefin temel başlangıcıdır. Yukarıda sayılan dört hedefi böyle bir nesil gerçekleştirebilir. Hafız olmak dahi iç cihat tamamlanmadığı sürece işe yaramaz.

Bu iç eğitim süreci bize önemli kazanımlar getirir. Bunları şöyle tespit edebiliriz:

1- Rabbanî Müslüman olmak. 'Kapitalist Müslüman', 'liberal Müslüman' veya 'laik Müslüman' olmak ya da kadını ve erkeği ayrı kulvarlarda düşünen zihniyette takılmak sadece Allah'a itaatle yoğunlaşmış beyin ve kalp sahibi rabbanî Müslüman olmanın önünde engeldir.

2- Ümmet ve cemaat ruhuyla yaşayan Müslüman olmak. İç eğitim gurur, kibir, ucb, hor görme gibi huyların temizlendiği ruhlar meydana çıkarır. Namaza durduğunda mükemmel bir mümin olarak el bağlamak böyle gerçekleşir. Kibir ve riyadan arınmamış, iç cihadın tamamlanmadığı kimselerden camide namaz kılarken bile kavga çıkaran kişiler çıkar. Camideki namaz ahengini sağlamak dahi bu iç eğitimle ilgilidir.

3- Şehvetleri dizginlemek. Cinsel şehvet bu başlıkta tek başına değildir; para, koltuk, farklı görünme, gençlik-kadınlık-erkeklik şehvetleri kalpten arındırılmadığında âlim ama paraya tapınan biri olunur. Ümmet adına görev alan ama önce kendini ve akrabalarını doyuran, ona yaltaklananları gören biri olunur.

4- Sabrı ispat etmek. Çünkü "Allah sabredenlerle beraberdir." Sabır yalnızca iç cihadın bir sonucu olarak kazanılabilir; yoksa hiç kimse bugünden itibaren sabretmeye karar verdiği için sabırlı olmaz.

5- Şeytani mağlup etmek. Kolaylıkla anlaşılır ki şeytana mağlup olmak da iç cihadını başaramamış kişi ve nesil için mukadderdir. Çanakkale harbini kazanırsın ama iç cihadını halledemezsen ülkenin en çok alkol tüketilen şehirlerinden biri de yine Çanakkale olur. Altı şehit, üstü meyhane dolu bir toprak böyle meydana gelir ve mukaddesat uğruna verilen savaşın sadece hatırası kalır.

6- Dünyayı kullanmak. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem'in 'vehn hastalığı' olarak haber verdiği, dünya sevgisi ve ölümden nefret duygusu, Müslüman'ın içi boşaldığında ortaya çıkar. İçi boşalan Müslüman, dünyaya tapınır. Ama sözgelimi camiye gider, oruç tutar, ramazanda iftar da verir. Melekler onun yüreğini açtıklarındaysa Allah sevgisinin cılız kaldığını, cennet hasretinin sönüklüğünü ama dünyaya muhabbetin volkan gibi parladığını görürler. Zekât verir ama vermek ona haz hissettirmedeği için paranın da eskisini verir, yontarak iş yapar.

Müslümanlık dünya dinidir, dünyayı tam dolduran bir dindir; maneviyatla olduğu gibi maddiyat bakımından da böyledir. Müslüman köprü de yapar gönül de.

*

Konumuzu tefekküre yardım edecek bazı ayet ve hadisleri de faydalı olacaklarını düşünerek burada zikredeceğiz.

Nâziât suresinin 40-41. ayeti:

وَأَمَّا مَنْ خَافَ مَقَامَ رَبِّهِ وَهَى النَّفْسَ عَنِ الْهَوَىٰ فَيَأْتِي الْجَنَّةَ هَيَّ الْمَأْوَىٰ

"Rabbinin azametinden korkan ve nefisini dizginleyebilen, cennette soluğu alacaktır."

İç eğitimi sağlayan kişiden bahsedilirken “Benim Allah’ım var!” diyebilen ve imanı tartışmayan, nefsinin kışkırtmalarında da ona takılmayan biri tarif ediliyor. Yüz çeşit yüzme bilip dereye gelince hepsini unutan gibi değil, nefsi bir şey istediğinde onu reddedebilen biri olmalıdır.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz’in Sahih-i Müslim’de 2948 numara ile rivayet edilen hadis-i şerifi şudur:

الْعِبَادَةُ فِي الْهَرَجِ كَهَجْرَةِ إِلَيَّ

“Fitne zamanında ibadet etmek bana hicret etmek gibidir.”

Herkesin kendi keyfini düşündüğü bir karışık zamanda namazı ihmal etmeyen, oruca özenen, Kur’an okumadan yatmayan, cuma geceleri salat u selam getiren, sabahları zikreden müminin Resûlullah’a hicret etmiş gibi sevap kazanacağı vaat ediliyor. Burada esasen vurgulanan nokta ise zaten fırtınalı olan fitne zamanında bir de iç eğitime dikkat etmemesi durumunda yere tutunamayacağıdır müminin. Böyle zamanlarda sadece kâfirlere lanet ederek yol alınmaz.

Sahih-i Buharî’de 6114, Sahih-i Müslim’de ise 2069 numarada rivayet edilen hadis-i şerifi meşhur olması bakımından sık duyarız fakat konumuz bağlamında yeniden düşünülmesinde fayda var:

لَيْسَ الشَّدِيدُ بِالصُّرْعَةِ إِلَّا مَا الشَّدِيدُ الَّذِي يَمْلِكُ نَفْسَهُ عِنْدَ الْعَضْبِ

“Güçlü, rakibini yenen değil, nefesine hâkim olandır.”

Kızdırıldığında Allah rızasını kazanmak uğruna sessiz kalmak bu hadise muhatap olmaktır ki iç cihat olmaksızın yapılamaz. Tam patlayacağı sırada freni tutabilene güçlü diyor Efendimiz aleyhisselam.

Sahih-i Buharî’de geçen 6487 numaralı hadis-i şerifte “Allah cehennemi şehvetlerle, cenneti de dikenlerle kuşattı” buyrulmaktadır.

Yani cehenneme giden yolların itici, uzak tutucu tarafları olmadığı gibi çekici unsurlar bile barındırmaları normaldir. Cennetin etrafı ise uykusuzluk, yalnızlık, gariplik, fakirlik, sitemlerle çevrilidir. O badireler atlandığında cennetin rahatlığı bir daha hiç bitmiyor, ebediyen sürüyor. Cehennemin etrafındaki koltuk, alkış, paraya takılan da cehennemde ebediyen kalıyor.

İç eğitim, zihinlerimizin Allah ve din standardına ayarlanması anlamına gelir ve bu bir cihattır. Bu cihat başarıldığında İslam’ın kâinatı kuşatacak yaygınlığa ulaşması kolay olur. Fakat yaz kurslarında çocuklara verilen eğitimle hallolabilecek bir süreç olduğu düşünülürse ümmetimiz sürünür ve İslam’ın ne devleti görülür ne de mutluluğunu yaşayabilir.

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah’a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.